

AUTORKA BESTSELLEROV

PHILIPPA PERRYOVÁ

PSYCH TERAPEUTKA V AKCII

„Zlomyselne vtipné.“
JACQUELINE WILSONOVÁ

„Detektívka
v tej najzábavnejšej
podobe.“
NATALIE HAWKESOVÁ

Klient o tretej už nepride.
Je mŕtvý.

TATRAN

**PSYCHO
TERAPEUTKA
V AKCII**

**PHILIPPA
PERRYOVÁ**

**PSYCHO
TERAPEUTKA
V AKCII**

TATRAN

Z anglického originálu Philippa Perry: Shrink Solves Murder,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Hutchinson Heinemann,
an imprint of Cornerstone. Cornerstone is part
of the Penguin Random House group of companies,
UK 2026,

preložil Róbert Hrebíček.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2026,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vyšlo ako 5654. publikácia.

Vydanie I.

Knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Jana Piroščáková

Jazykové redaktorky Ivana Fábryová, Zlata Sršňová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

No part of this book may be used or reproduced in any manner
for the purpose of training artificial intelligence technologies
or systems. This work is reserved from text and data mining
(Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).

All rights reserved.

Copyright © Philippa Perry 2026

Map copyright © Grayson Perry 2026

Translation © Róbert Hrebíček 2026

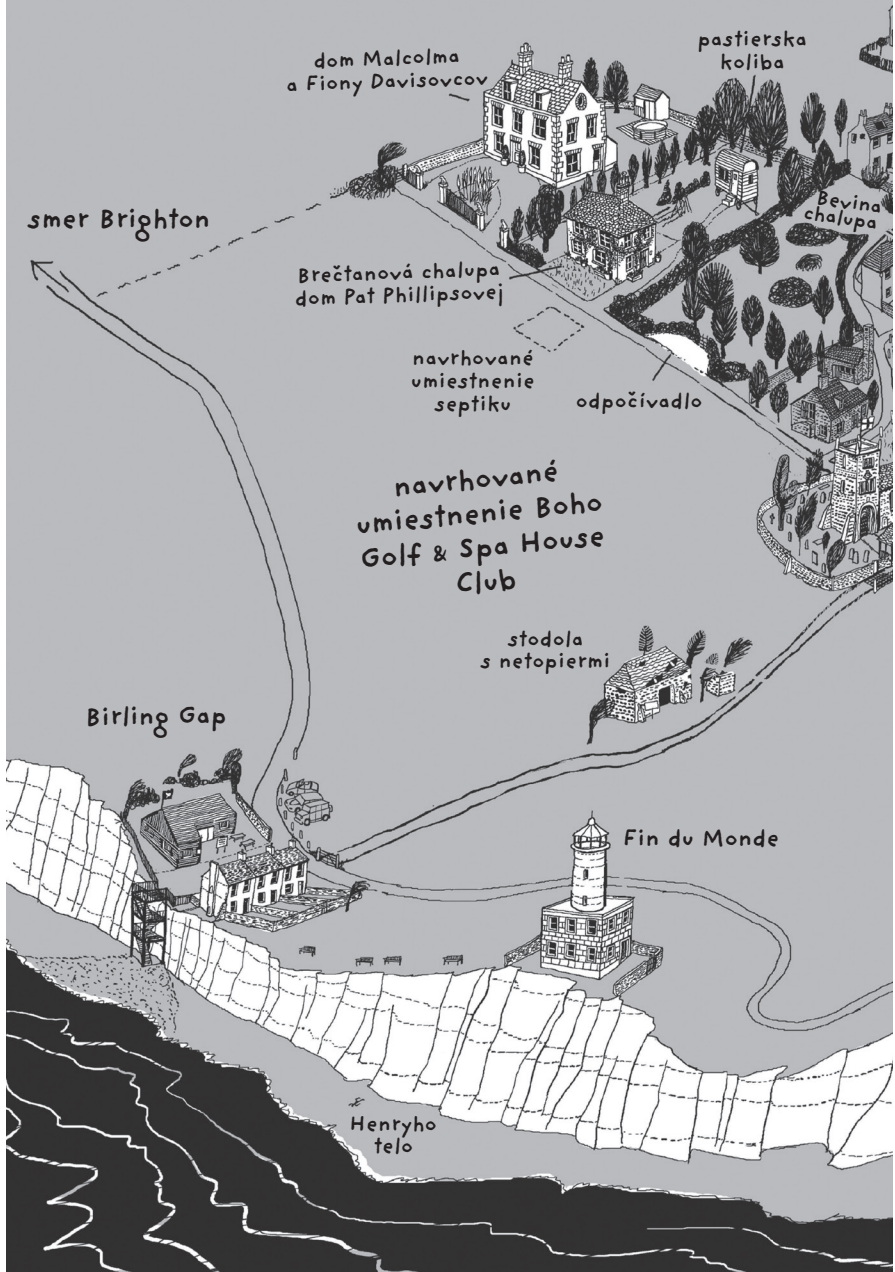
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-1947-1

Pre skutočnú Dornu Braddonovú a Pricharda Knowlesa;
oni už vedia, kto sú.

Westlinke

PROLÓG

„Nepribližujte sa k okraju!“ zvolala Patricia Phillipsová na skupinu kórejských turistiek, ktoré si na útesoch Seven Sisters robili svadobné fotografie. „Môže sa zrútiť!“ skríkla. „Nestojí vám to za to! Nechcete predsa zomrieť! Vráťte sa!“

Ruky si položila v bok a čakala. Turistky na ňu bezvýrazne pozreli a naďalej pózovali prakticky v rovnakej vzdialenosti od bieleho kriedového okraja. Patricia hlasno vydýchla, zvrtila sa na päte starej turistickej topánky a chodníkom vedúcim cez pásmo kopcov South Downs pochodovala k chalupe.

„Každý prekliaty deň,“ zamrmlala si popod nos a silnejšie sa zavinula do nepremokavého plášťa. „Každý prekliaty deň a nikto nepočúva.“ Zdvihla zrak. „Toho psa držte na vôdzke!“ vyštekla na ženu, ktorá na pasienku s ovcami vypustila čierneho labradora. Dočkala sa ďalšieho bezvýrazného pohľadu. Pes sa lenivo rozbehol k stádu a ovce prudko vyrazili k útesu. „Doriti,“ zavrčala Pat sama pre seba a vzápätí so všetkou autoritou, ktorej bola schopná, zvieratú prikázala: „Sadni!“ Pes jej v to ráno našťastie venoval väčšiu pozornosť ako ktorýkoľvek človek.

„Ešte nikdy nenaháňal ovce,“ priznala majiteľka, nízka

PROLÓG

žena s nakrátko ostrihanými hrdzavými vlasmi. „Zvyčajne sa správa veľmi do...“

„Na vôdzke!“ zopakovala Patricia. Na viac sa nezmohla a odmietavo mávla rukou. Pomyslela si, že to, aká zúrivosť ju zachvacuje, už nemôže pripisovať menopauze. V bedrovom kĺbe ju náhle ostro pichlo. Zvraštala tvár. Jej nálada by sa dala odôvodniť už samotnou bolesťou, no ešte väčšmi ju zhoršovali idioti.

Keď prešla po vrchole kopca a svižne kráčala k chalupe, začalo fúkať silnejšie. V týchto končinách vždy výrazne dulo. Tráva bola poľahnutá, prevládajúci vietor trvalo ohol postaršie hlohy aj útesovce a neprestával ich bičovať. Pat sa zababušila do pláštá a ľutovala, že vo vode zostala o čosi dlhšie než zvyčajne. V Lamanšskom prielive premrzla až do špiku kostí. Domnievala sa, že nikto nemôže vojsť do mora a opustiť ho v zlej nálade, ak, pravdaže, nepotrebuje náhradu bedrového kĺbu a nie je priveľmi tvrdohlavý na to, aby si to priznal.

Vyhla sa malej drevenej bráne pre chodcov stojacej vedľa prekážky pre dobytok a kráčala priamo po kovových tyčiach. Keď cestou k chalupe, ktorú v 18. storočí postavili z tehál a pazúrika, zahla za roh, prudko zastala. Nie znova! Každý prekliaty deň! Na trávnom okraji opäť parkovalo auto. Rovno pod oknami. Chystala sa zvoláť: „Zmiznite z môjho pozemku!“, akoby bola farmárkou s karmínovočervenou tvárou. Vtom však z Fordu Focus vystúpili žena a mohutný policajt. Pat sa zhlboka nadýchla a namiesto drsného okriknutia sa s chladnou zdvorilosťou spýtala: „Môžem vám nejako pomôcť?“

„Pani doktorka Phillipsová?“ overila si žena a na chvíľu ukázala odznak. „Smieme vojsť dnu?“

1. KAPITOLA

„Som detektívka seržantka Amanda Stevensová a toto je môj kolega strážnik Barry Footer,“ pokračovala žena a na záhlaví si zľahka potľapkala úhľadný drdol z hnedých vlasov. „Nechceme vám zabráť veľa času.“

Policajti nasledovali Pat, ktorá rýchlo prešla drevenou bránou a kráčala záhradným chodníkom. Pozorovali, ako sa zohýna, zdvíha kvetináč stojaci vpravo od žiarivožltých vchodových dverí a vyberá dômyselne skrytý kľúč, aby ich odomkla. Voviedla ich do kuchyne.

Oknom prenikalo dnu slnečné svetlo, rádio bolo zapnuté, v dreze ležali zvyšky raňajok a malý okrúhly jedáľenský stôl z borovicového dreva v strede miestnosti pokrývali fascikle a papiere. Vedľa šálky studenej kávy boli noviny *The Times* s čiastočne vylúštenou krížovkou a otvorený denník *Financial Times* s podčiarknutými cenami niektorých akcií. Navrchu sa vynímala ošúchaná knižka so sudoku. Z vankúša na stoličke zdvihla hlavu mačka s čierno-bielou srstou, aby si prezrela novoprišielcov. Zívla, natiahla sa a znova sa uložila. Dianie ju očividne nezaujalo.

„Dáte si čaj? Kávu?“ spýtala sa Pat a vypla rádio. „Sušienky?“

„Sušienky by boli skvelé,“ odvetil strážnik Footer a v očakávaní si mädlil ruky.

Detektívka Stevensová doňho zabodla pohľad a zdvihla obočie, nápadne zvýraznené ceruzkou. „Chceli by sme vám položiť zopár otázok, pani doktorka,“ naznačila a odťahla stoličku s mačkou. Tá sa ani nepohla a varovne zasýčala. „Ide o citlivú záležitosť, takže vhod by prišla šálka čaju.“

O čo ide, ak pri tom pomôže čaj? Pat sa obrátila, aby zapla kanvicu. Keď pozrela na detektívku, zbadala, že sa usiluje vytlačiť mačku zo stoličky, ale zviera tvrdošijne zostávalo na mieste.

„Radšej by som s ním nehýbala,“ upozornila ju Pat. „Hryzie neprijemnejšie, než syčí.“

„Takže, ste psychoterapeutka,“ nadviazala detektívka Stevensová a tvárila sa, že jej radu nezačula. Spod stola vytiahla stolec, posadila sa a kývla na strážnika Footera, ktorý si okamžite sadol vedľa nej.

„Áno,“ odvetila Pat.

„V poriadku,“ povedala detektívka Stevensová a rozhliadla sa po kuchyni. Očami prechádzala od radu nesúrodých otlčených hrnčekov, ktoré viseli na háčikoch pod bielymi drevenými dielcami, cez zbierku prastarých oranžových hrncov Le Creuset na chladničke a hynúcu fialkovku na okennom parapete za drezom až po korkovú nástenku preplnenú zvlhnutými fotografiami, preloženými pohľadnicami, letákmi, lístkami a náramkami z početných hier a koncertov. „Bývate tu dlho?“

Spoločenskú konverzáciu trochu preháňala. Pat sledovala, na čo všetko sa pozerá. Čo hľadá? Čo od nej chce? Chystá sa ju zatknúť?

„Osem, desať rokov, tak nejako.“

„Presťahovali ste sa z Londýna do South Downs, do Westlinku?“

„Presne tak.“

„Žijete sama?“

„S Davom.“

„Je to váš manžel? Syn?“

„Kocúr.“

Detektívka Stevensová krátko kývla na strážnika Footera. Zapisuje si to všetko?

„S Davom,“ zopakoval. „S kocúrom. Ako dlho tu teda bývate? Osem rokov alebo desať?“ Keď zdvihol oči k Pat a otupenú ceruzku držal nad čiernym poznámkovým blokom, buclaté líca mu scerveneli.

„Deväť rokov a dva mesiace,“ spresnila Pat a sledovala, ako si údaj značí. „A tri dni,“ dodala, akoby nestačilo.

„Tri?“ Pozrel na ňu.

„Tri,“ potvrdila.

„Prax vykonávate tu?“ spýtala sa detektívka Stevensová a ukázala na papiere na kuchynskom stole.

„Nie, nie,“ ohradila sa Pat. „Pracovňu mám v pastierskej kolibe v záhrade.“ Kývla smerom k oknu. „Klientov prijímam tam. Tu by to nebolo vhodné.“

„Veru nie.“ Detektívka Stevensová sa prenikavo zasmiala. „To vidím!“

„No v poslednom čase komunikujem najmä prostredníctvom Zoomu.“ Pat sa zo všetkých síl snažila pôsobiť priateľsky a pokojne, čiže úplne opačne ako detektívka, ktorá sa vyjadrovala stroho a nezúčastnene. „Ľudia ho často uprednostňujú. Mám na mysli Zoom. Nemusia totiž opustiť domov.“

„Áno, áno. Pravdaže.“ Detektívka Stevensová sa sucho usmiala.

„Navyše sa vďaka tomu môžem venovať väčšiemu množstvu ľudí,“ dodala Pat.

„Privádza ma to k otázke.“ Detektívka Stevensová sa odmlčala, jej tvár odrazu nadobudla veľmi vážny výraz. „Poznáte pána Henryho Claytona?“

V miestnosti na okamih zavládlo ticho. Voda začala hrmotne vrieť a kanvica cvakla.

Pat zaliala čajové vrecúška horúcou vodou. Pohľad upierala na tekutinu, ktorá postupne tmavla.

„Henryho Claytona? Žiaľ, som viazaná etickým kódeksom. Nemôžem vám to prezradiť.“ Pozrela na okrúhle mosadzné hodiny na stene. Klient mal prísť o tretej popoludní.

„Dobre teda. Pravdaže, už sme si zistili, že ho poznáte, aspoň v profesijnom zmysle.“ Detektívka Stevensová si povzdychla, potom si odkašľala a pohľad uprela na Pat. „Mám pre vás zlú správu. Možno by ste sa mali posadiť.“

„Som v poriadku,“ ubezpečila ju Pat.

„Nuž... S ľútosťou vám oznamujem, že telo pána Claytona našli dnes ráno vyplavené na pláži. Na okruhliakoch tesne pod pobrežnou dedinkou Birling Gap, aby som bola presná. Máme podozrenie, že zomrel následkom samovraždy.“

„Nie!“ zvolala Pat. Smerom ku každému z nich potisla hrnček čaju. „Mlieko? Cukor?“

„Áno, prosím,“ prikývol strážnik Footer. „Oboje.“

„Nie, to nemôže byť pravda.“ Etický kódex do značnej miery pustila z hlavy. „Na takéto veci mám nos. Nemyslím si, že Henry predstavoval nebezpečenstvo pre seba alebo ostatných.“

„Prečo to vravíte?“ spýtala sa detektívka Stevensová takmer povýšeneckým tónom. „Nebol taký typ?“

„Typ nie je správne slovo,“ vysvetlila Pat a vzala plechovú škatuľku so sušienkami, ktorá ležala vedľa zbierky hrncov Le Creuset na chladničke. Veko bolo lepkavé, pretože ho pokrývali masnota a prach, a dátum spotreby bol z minulého desaťročia. Pat však nádobu otvorila. „Všetci môžeme spáchať samovraždu.“

„Zomrieť následkom samovraždy,“ opravila ju detektívka Stevensová.

„Vziať si život, áno, ale závisí to od nášho duševného rozpoloženia. Typ ako taký neexistuje. Všetci sme zároveň schopní obrovských prejavov statočnosti, lásky a sebaobetovania. No Henry – pán Clayton – nemal sklon k samovražde. Nespomenul nijaké suicidálne myšlienky.“

„Podrobil sa však psychoterapii, či nie?“ Detektívka Stevensová naklonila hlavu, aby vyjadrila súcit. „Čiže mal problémy týkajúce sa duševného zdravia?“ Pat sledovala, ako policajтка dlhými nechtami, ktorých ružový lak evokoval baletné piškóty, naznačuje v súvislosti s týmto termínom úvodzovky.

„To ešte neznamená, že chcel spáchať samovraždu.“

„Zomrieť následkom samovraždy,“ trvala na svojom detektívka Stevensová.

Pat si zahryzla do jazyka a uprene sa dívala na podobanú ruku strážnika Footera, ktorá opakovane vchádzala do plechovej škatuľky s lepkavým vekom a vychádzala z nej. Zjavne si nevšimol – alebo na to nedbal –, že sušienky, na ktorých si pochutnáva, sú mäkké, vlhké a vzhľadom na zápach očividne staré. V pozadí zatiaľ znel hlas detektívky Stevensovej. Vysvetľovala, že Henryho našli pod útesom –

ležal na chrbte, nohy mal vo vode a telo mu zalievali vlny. Asi o ôsmej ráno ho objavili športovci z Westlinského bežeckého klubu, ktorí približne v tom čase denne prechádzajú týmto úsekom pobrežia. Keďže išlo o dedinku Birling Gap, ležiacu neďaleko mysu Beachy Head, vyhľadávaného samovrahmi, podozrenie na cudzie zavinenie bolo minimálne. Henry Clayton nebol odtiaľto, z čoho vyplývalo, že podľa všetkého pricestoval do oblasti Seven Sisters, aby zomrel následkom samovraždy, a to niekedy medzi odlivom a prílivom v nedeľu 19. apríla v noci.

Ako Pat počúvala, zmocňovala sa jej čoraz väčšia podráždenosť a frustrácia. Niežeby Henry bol jej priateľ, nebol ním. Patril ku klientom, navyše sa mu nevenovala veľmi dlho. Šesť, možno sedem týždňov – musela by nahliadnuť do denníka s termínmi sedení. No bol to mladý muž vo veku tridsať až tridsaťpäť rokov, ktorý mal celý život pred sebou. Pôsobil šarmantne, vyzeral dobre a správal sa milo. Prítomnosť detektívky Stevensovej v jej kuchyni ju začínela iritovať.

Zhlboka sa nadýchla a usilovala sa neprejavíť emócie. Stevensová pravdepodobne mala okolo tridsaťpäť rokov a neplytvala časom. Len nedávno si umyla vlasy a šírila sa z nej silná kvetová vôňa tínedžerského parfumu. Bola nalíčená, mala vytočené mihalnice a v oblasti nosa aj líc používala slabé kontúrovanie, ktoré evokovalo Kardashianky. Patrila k ženám, ktoré vždy chceli vyzerať najlepšie. Keď zdvihla hrnček čaju, na prstenníku sa jej zaleskol malý samostatný diamant. Bez snubného prsteňa pôsobil trochu smutne. Nosí ho už dlhšie, Pat o tom nepochybovala.

„Ako ste zistili, že bol mojím klientom?“ prerušila detektívku uprostred vety.

„V peňaženke sme našli vašu navštívenku, na zadnej strane sme uvideli dnešný dátum a tretiu hodinu popoludní,“ odvetil strážnik Footer. Keď chvatne listoval v zápisníku, z jemných úst mu vykúkal jazyk. „Poznačil si aj ďalšie čísla, ale vyskúšali sme ich a všetky patrili taxikárom.“

„Jednému nerozumiem,“ priznala Pat. „Prečo sa už nachádzal tu? Dnes okolo obeda mal odcestovať z Londýna a tu si mal vziať taxík. Vždy trval na zoomových sedeniach, tentoraz sa však chcel stretnúť osobne.“

„Naozaj?“ Detektívka Stevensová významne kývla na strážnika Footera. „Zaujímavé. Prečo po tom podľa vás zatúžil?“

„Nebudem priveľmi zachádzať do podrobností, no zápasil s ťažkosťami vo vzťahu. Navyše ho znepokojovalo súkromie. Pomyslel si, že stretnutie medzi štyrmi očami bude bezpečnejšie.“

„Takže bol paranoidný?“ spýtala sa Stevensová s náznakom víťazstva v hlase.

„Nie,“ odvetila Pat ostro. „Iba chcel prísť osobne. Nie je to také nezvyčajné. Pred pandémiou sme tak klientov prijímali bežne.“

„Možno si to rozmyslel – rozhodol sa, že radšej pôjde priamo k útesom. Možno sa cítil preťažený, čo poviete? Premožený?“

„Nie, to si nemyslím. Ako som už povedala, nebol v takom duševnom rozporení.“

„Fajn.“ Detektívka Stevensová pokrčila plecami a znova si potľapkala drdol. „Možno vám neprezradil svoje skutočné úmysly. Možno ste ich neodhalili. Možno, z profesijného hľadiska...“ Zmĺkla.

Pat na ňu uprene hľadela, tvárou úmyselne neprejavovala emócie. Sivé vlasy, zostrihané do mikáda, nasiaknuté morskou vodou a rozstrapatené vetrom, jej síce trčali všetkými smermi, ale vôbec nežmurkala. Dávala si na tom záležať. V kuchyni zavládlo ticho, ktoré prerušovalo len tikanie nástenných hodín.

Detektívka Stevensová sa slabo usmiala. „Ehm, možno ste...“

„Aby bolo jasné. Jestvujú isté ukazovatele rizika, že si človek vezme život.“ Pat rozprávala pokojne, vážila slová. „Nedostatok energie, malá sebaúcta, prísny, kritický vnútorný hlas, ktorý neutícha.“

„To je síce pravda,“ zareagovala Stevensová, „no veci sa menia, či nie? Navštevoval niekoho – vás – v súvislosti s ťažkosťami spojenými s duševným zdravím. Pokiaľ ide o úmrtie následkom samovraždy, bol v správnej vekovej kategórii, teda medzi tridsiatym a štyridsiatym štvrtým rokom života. Muž. Dokonale to zodpovedá štatistike. Ročne tu nastane dvadsaťpäť až štyridsať takýchto úmrtí, takže na tieto problémy sme zvyknutí. Ako si môžete byť istá, že nepatrí medzi ostatné prípady?“

„Ludia nie sú štatistické údaje,“ odvetila Pat s rastúcou podráždenosťou. Predklonila sa, stlačila si bedro a do pravej nohy jej vystrelila prenikavá bolesť. Prudko sa nadýchla. „Nespadajú do úhľadných kategórií. Všetci sme osobití.“

„Dá sa to tak povedať,“ pripustila detektívka Stevensová a zľahka sa zasmiala. „No zároveň nás možno štatisticky hodnotiť.“

„O tom, že nemal samovražedné myšlienky, som presvedčená preto, lebo som sa ho na to spýtala.“ Pat si obe ruky položila na stôl. „Patrí to medzi prvé otázky, ktoré sa

klientom kladú, len čo sa posadia. Alebo to tak robievam aspoň ja. Popritom odoberám aj celú anamnézu. Existujú ukazovatele toho, že si človek môže ublížiť, a u Henryho som nespozorovala ani jeden.“

„Aké ukazovatele?“ zaujímal sa strážnik Footer.

„Nijaké predchádzajúce pokusy o samovraždu, žiadna túžba uniknúť. Zapisujete si to?“

Footer prikývol.

„Nechcel sa pomstiť. Nedomnieval sa, že ostatným by bolo lepšie, keby zomrel. Nijaké magické myslenie, žiadne sebaobetovanie, nijaké suicidálne myšlienky, žiadny dôkaz o zmene kognitívnych funkcií.“

„Čože?“ spýtali sa Footer a Stevensová zborovo.

Pat pokračovala: „Nijaké agresívne ani impulzívne správanie, žiadna zmätenosť. Nebral drogy, alkohol nepil nadmerne a nemal psychiatrickú anamnézu ani iné komorbidity.“

„No je to tvrdý oriešok, však?“ Stevensová vstala. „Podte, pán strážnik. Nechceme predsa obrať dobrú odborníčku o ďalší čas.“ Pozrela na Pat. „Ďakujeme, pani doktorka, za odpovede na naše otázky.“

„Vypočujete ešte niekoho?“

„Nie.“ Detektívka pokrútila hlavou. „Príbuzných sme informovali. Uskutoční sa pitva, ale len základná. Poslúži iba na potvrdenie okolností.“

„Akých?“

„Takých, že Henry Clayton zomrel následkom samovraždy.“ Prikývla. „Von trafíme sami.“

Kuchynské dvere sa s cvaknutím zatvorili. Nasledovala záhradná brána a vzápätí naštartovalo auto. Pat sedela za stolom, ruky mala zopnuté a zúrila. Hnevala sa? Rozčúli-

la ju detektívka ľahostajnosť, domýšľavosť? Akosi sa jej nepozdávalo, že Henry Clayton sa zabil. Nevidelo sa jej možné, že by to zrealizoval. Preboha, veď dbal na sedemkrokovú starostlivosť o pleť! Obaja policajti sa zo zložitosti prípadu smiali. Nie, určite si nechcel tak veľmi ublížiť. Neplánoval zomrieť. Zmeravela, žuvacie svaly sa jej od frustrácie napli. Prečo ju policajti odmietali počúvať? Prečo sa pýtali na jej názor, ak nemali v úmysle zohľadniť ho? Prečo ju vôbec kontaktovali?

Z plechovej škatuľky vybrala bourbonovú sušienku a zahryzla do nej.

„Ježiši!“ zvolala nahlas. „To je fakt hnusné!“

Vyskočila zo stoličky, rozbehla sa k oknu a starú sušienku vyplula do koša. Ako, dopekla, mohol mladý policajt zjesť polovicu škatuľky? Aký vnútorný smútok si kompenzuje? Akú prázdnotu zaplňa cukrom, éčkami a škodlivými tukmi?

Stála pri dreze a dívala sa na pastiersku kolibu. Na rozhovor s Henrym sa tešila. Skôr než si šla zaplávať, špeciálne kvôli nemu zapla ohrievač. Na tunajšie živly si už zvykla. Chladný vietor, ba aj prakticky horizontálny dážď jej prinášali útechu. Vlny v Lamanšskom prielive, sivé ako kameň, zbožňovala bez ohľadu na ročné obdobie. No Henry bol londýnsky chlapec a chcela, aby sa v pracovni cítil príjemne – aby sa v kresle vedľa písacieho stola netriasol od zimy.

Niektorí ľudia sa cítili trochu sklamaní, keď po prvý raz vošli do Patinej koliby, pretože v nej nebola pohovka, na ktorú by si počas rozhovoru s ňou mohli ľahnúť. Tak sa to totiž dialo vo filmoch. Klienti pri psychoterapii vždy zaujímali vodorovnú polohu a rozprávali sa so stropom